Історія про крихітку Ріді та її зачаровані книжки

Крихітка Ріді жила в бібліотеці, що стояла на головній вулиці маленького містечка. Вона обожнювала кожну сторінку та кожну палітурку. В її бібліотеці було три тисячі книжок. Крихітка Ріді знала назву й автора кожної книжки. Вона навіть пам'ятала, на якій полиці та якою за рахунком стоїть та чи інша книжка.

Книжки були її найкращими друзями, вони веселили її, коли було сумно, і давали дуже корисні поради. Але вони були не єдиними друзями Ріді. Вона обожнювала читати разом із дуже милим рожевим лінивцем Спіді. Їх дружба була незвичайною, вони мало розмовляли один з одним, проте часто разом читали одну книжку на двох.

У бібліотеці крихітки Ріді збиралося багато дітей. Вона читала їм книжки вголос, і, якщо дітей по-справжньому захоплював сюжет, то високо під куполом бібліотеки можна було розгледіти події книжки, як у фільмі або мультику. Іноді там літали вогняні дракони, іншим разом кружляли у танці принцеси, а час від часу ді-

вчинка у красивому блакитному платті розмовляла з усміхненим котом.

Крихітка Ріді жила б дуже щасливо, якби не одна обставина. Бібліотека, як і сама Ріді заважали чаклунці Нойз і страшенно дратували її.

— Якось, Ріді, ти прийдеш до своєї бібліотеки, і не знайдеш там жодної книжки, — погрожувала чаклунка.

У Нойз була власна думка щодо того, як діти повинні проводити вільний час. Вона збирала малюків на галявині й розповідала їм моторошні історії. А коли діти лякалися, Нойз харчувалася їхнім страхом. Натомість, книжки крихітки Ріді захоплювали дітей пригодами, тішили їх казками. Діти, які починали читати, відмовлялися приходити на галявину чаклунки, що робило Нойз нещасною і дуже злою.

Але справа була не лише в цьому: діти, які чули надто багато страшних історій Нойз, перетворювалися у полохливих білих кроликів. Пухнасті переставали впізнавати тих, кого знали, коли були дітьми, завжди тремтіли від жаху, лякалися кожного хрускоту.

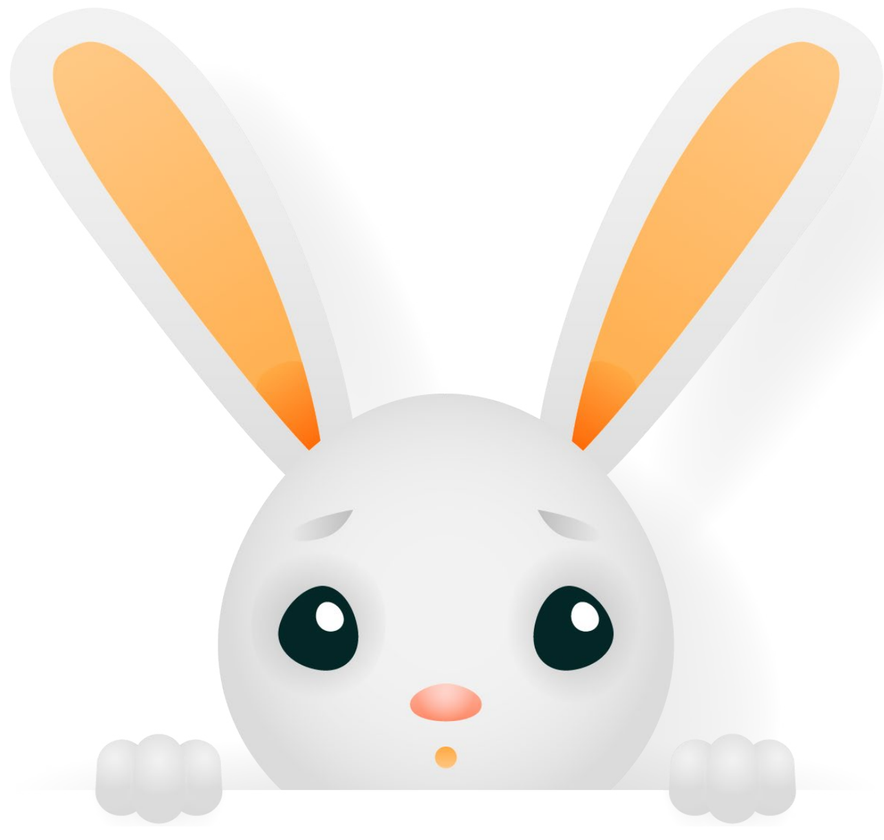

Злій Нойз вже не потрібно було заманювати малюків на галявину й жахати історіями — кролики жили в густих кущах навколо галявини, і безперервно годували злодійку своїм нескінченним страхом.

Як відлетіли книжки

Одного разу, коли крихітка Ріді та лінивець Спіді, як зазвичай, читали на дереві, сховавшись у листі, вони почули незвичний шум!

— Що це так дивно шумить? — запитала маленька Ріді.

Лінивець Спіді відірвав очі від сторінки і подивився в небо. Там летіла величезна зграя птахів. Саме вони були джерелом цього шелесткого шуму. Але друзям пташки здалися незвичайними… Ріді та Спіді не могли повірити своїм очам! У небі, виши-

кувавшись клином, летіли книжки, величезна зграя книжок. Ріді впізнала у ватажку великий тлумачний словник зі своєї бібліотеки, який вона обожнювала та могла гортати годинами.

— Спіді, це ж наші книжки! Хутчіш у бібліотеку! Здається, зла Нойз перетворила їх на птахів і зму-
сила розлетітися!

Вбігши до бібліотеки, крихітка Ріді скам'яніла від жаху… На неї дивилися абсолютно порожні полиці.

Не гаючи часу, Ріді кинулася на відьмину галяви-
ну. Нойз була там, вона саме розповідала дітям чер-
гову страшну історію.

— Нойз, що ти зробила з моїми книжками?!

— Я попереджала тебе, маленький книжковий хробачок. Не мороч голову дітям зі своїм читанням! Ти не слухала мене, а тепер твої книжки стали полохливі як пташки. Вони розлетілися по всій окрузі. А три найулюбленіші ваші книжки полетіли в місця, де ти ніколи не знайдеш їх: у кратер вулкану, на дно океану і на Помаранчеву Планету. Нарешті ти і твоя бібліотека перестануть заважати мені. — прокричала чаклунка крізь зловісний сміх.

Крихітка Ріді не уявляла життя без читання. І не знала, як іще вберегти дітей від Нойз.

— О, мої бідні книжечки, вони зовсім не вміють жити як птахи, вони розмокнуть під дощами, а їх сторінки розтріпає вітер. Вони загинуть без нашої затишної бібліотеки, — плакала Ріді. — Я піду в похід, щоб зловити усі до останньої. Я приручу їх, і знову навчу жити в бібліотеці! — вирішила вона.

Ріді була розгублена, адже ніколи не ловила птахів... Але вона знала, що ловити метеликів можна сачком. Чому б не спробувати цей самий спосіб і з крилатими книжками?

Крихітка Ріді і лінивець Спіді вирушили до доброго Крамаря, щоб купити сачок і все, що їм знадобиться у поході.

— Сачок у мене є, — відповів Крамар, — але як ви будете нести спіймані книжки? Адже у тебе їх аж 3000, вірно? Ви не зрушите їх з місця! І, я сподіваюся, ви не плануєте повертати книжки в бібліотеку по одній? На це підуть довгі роки.

— Як я могла не подумати про це, — засмутилася Ріді, — у мене немає часу, адже кожен день від жахливих історій Нойз усе більше дітей перетворюються на кроликів.

Добрий Крамар подивився на Ріді задумливо і, човгаючи ногами, зник у коморі.

— Здається, у мене є те, що допоможе тобі зібрати книжки та врятувати дітей, — крикнув він. Крамар повернувся, тримаючи в руках дивовижний апарат невеликого розміру.

— Це чарівна кишенькова бібліотека. Вона створена, щоб зберігати душі книг, а душа це найголовніше у книзі. Просто підійди якомога ближче до книжки, не відлякавши її, натисни на цю кнопку, і книжка опиниться всередині. Кишенькова бібліотека не стане важчою, скільки б сотень книжок ти не зловила в неї. І хай куди ти підеш, вона завжди буде у твоїй кишені.

Ріді взяла чарівну бібліотеку і з цікавістю оглянула її. Вона хотіла розцілувати Крамаря від радості,

але на це не було часу – крихітка Ріді та лінивець Спіді вже відправлялися у довгу подорож.

Відважні книжколови

Крихітка Ріді та лінивець Спіді озброїлися мапою околиць, і позначили на ній три точки: кратер вулкану, дно океану і Помаранчеву Планету.

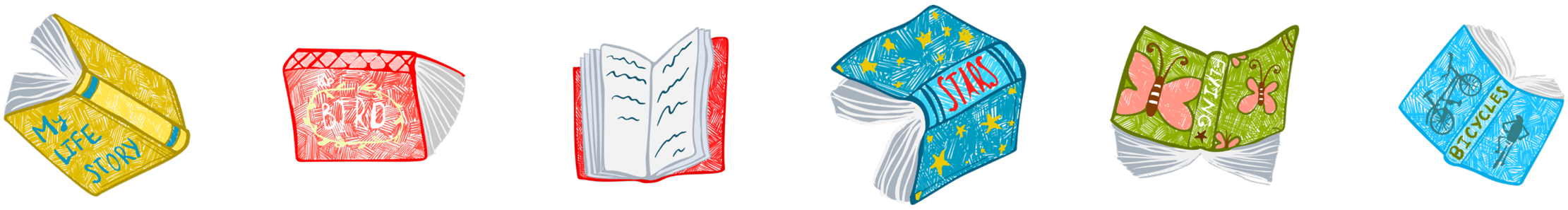

Вони вирушили в дорогу. Лінивець Спіді не міг іти швидко, тому Ріді завжди терпляче чекала друга, і була така щаслива, що в цій подорожі вона не сама.

Тільки-но, вийшовши за межі їх маленького містечка, друзі стали зустрічати тут і там книжки, що розлетілися. Знесилившись від польоту, ті сідали відпочити на поля, дороги і гілки дерев. Крихітка Ріді, акуратно підкрадалася до них, діставала з кишені чарівну бібліотеку, натискала кнопку і книжка вмить опинялася всередині.

Вони йшли тиждень за тижнем. Їли ягоди, пили воду зі струмків, а вечорами читали вже спійманні книжки.

Шлях був важким, але незабаром вони порахували, що зловили вже більшу частину крилатих книжок, це додало друзям сили.

Тим часом, багато дітей в їх маленькому містечку вже стали білими кроликами та ховалися в кущах навколо зачарованої галявини. З тих пір, як книги розлетілися, а крихітка Ріді пішла з міста, діти перестали читати, і вже ніщо не стримувало чари злої Нойз.

Ріді не знала новин з рідного містечка, але розуміла, що потрібно поспішати. Вони йшли день і ніч, зовсім перестали читати та мало спали. Але кожна спіймана книжка надихала друзів іти далі.

І ось настав той день, коли було спіймано 2997 книг. Залишилося 3, найулюбленіші. Друзі схилилися над мапою, де були позначені три точки: кратер вулкану, дно океану і Помаранчева Планета.

— Ох, — зітхнув Спіді.

— Залишилося зовсім небагато, і ми недалеко від вулкану, Спіді, вище носа, — підбадьорила його Ріді, хоча сама ледве стояла на ногах.

Зовсім скоро маленькі книжколови підійшли до величезного вулкану, схожого на гігантський димар, з якого безперервно валив сизо-чорний дим.

— В одній з книг, що ми читали, герой заліз на верхівку високого дерева і нахилившись, дерево перенесло його через швидку річку, — сказав Спіді, озираючись на всі боки.

Крихітка Ріді навіть не встигла нічого сказати, як, вихопивши з її кишені чарівну бібліотеку, і, прихопивши з собою важкий камінь, Спіді відправився до найвищого дерева.

Усю ніч Спіді ліз на верхівку стовбура. І, нарешті, вранці він помахав Ріді рукою з найвищої гілки. У ту саму мить дерево хитнулося під його вагою і стало повільно нахилятися, поки Спіді не опинився над кратером. Лінивець дістав чарівну бібліотеку, простягнув її у бік кратера та натиснув кнопку. Але нічого не сталося.

Ріді захвилювалася, раптом чаклунка обдурила їх, і ніякої книжки у кратері немає. Але ще кілька спроб і книжка, вся забруднена сажею, піднялася з кратера і зникла у кишеньковій

бібліотеці. Спіді викинув важкий камінь і стовбур дерева розігнувся.

— Ура-ура, залишилося лише дві, — перегукувалися друзі!

Наступного дня Ріді і Спіді прийшли до берега океану.

— Але як же я занурюся на дно океану? — бідкалася Ріді, ходячи туди-сюди берегом. — Спіді, згадуй, що роблять відважні герої книжок, коли потрапляють у безвихідну ситуацію?

— Просять когось про допомогу? — невпевнено сказав Спіді.

У цю мить друзі побачили великого червоного Восьминога, якого щойно винесла на берег хвиля, і він поспішав повернутися до океану. Друзі перезирнулися.

— Пане Восьминіг, зачекайте, нам вкрай потрібна ваша допомога! Ми повинні потрапити на дно океану і знайти нашу книгу! — закричала Ріді.

На секунду Восьмині зупинився, розгублено озернувся до Ріді, і одним швидким стрибком пірнув у хвилю.

— Здається, він не зрозумів мене або злякався, — схлипувала Ріді.

Але за хвилину Восьминіг повернувся з маленьким аквалангом, порослим дрібними коралами та мушлями, якраз ідеального для Ріді розміру. Від подиву Ріді не знала що й казати! Обійнявши великого Восьминога у знак подяки, Ріді вдягнула аквалангі і попливла, взявши рукою щупальцю нового морського товариша.

Назустріч їм пропливали черепахи, медузи і косяки риб, маленьких жовтих і великих темно-синіх. Ріді розглядала корали і гігантські мушлі, з яких визирали чудові перлини. Раптом Восьминіг сповільнився, він вказав на одну з таких мушель. Ріді зазирнула всередину, але побачила там не перлину, а примірник своєї улюбленої книжки в зеленій палітурці, яка вже за секунду полетіла в кишенькову бібліотеку! Восьминіг радісно ви-

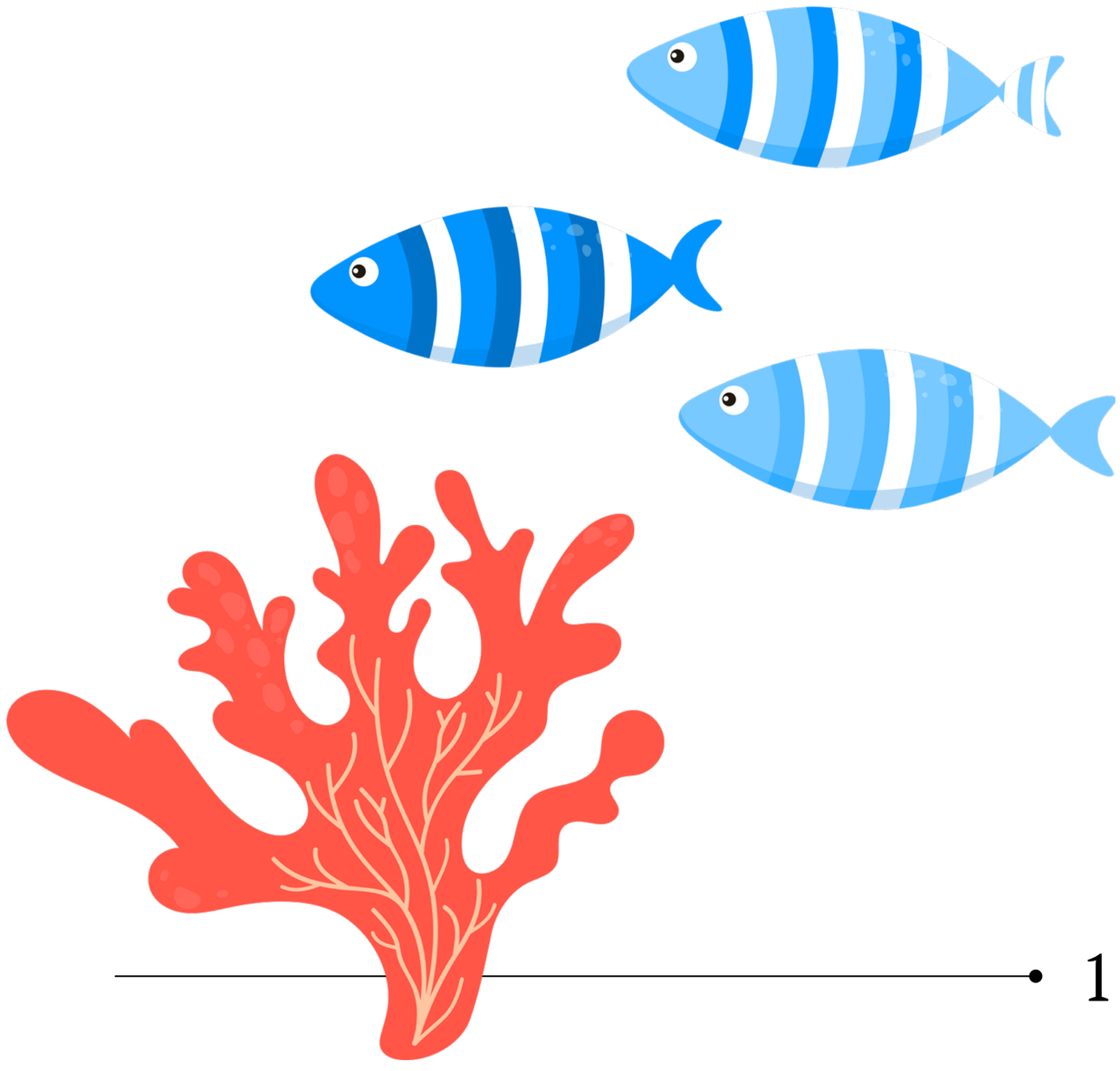

пустив бульбашки і помахав Ріді усіма щупальцями одночасно.

— Спіді, ми майже зробили це! Остання книжка, і ми можемо йти додому! — радісно кричала Ріді, перекидаючись на хвилях.

— Але як потрапити на Помаранчеву Планету? Здається, це зовсім неможливо.

Помаранчева планета знаходилась високо в небі, над великим лавандовим полем. Ріді і Спіді йшли полем, насолоджуючись видом бузкової долини і

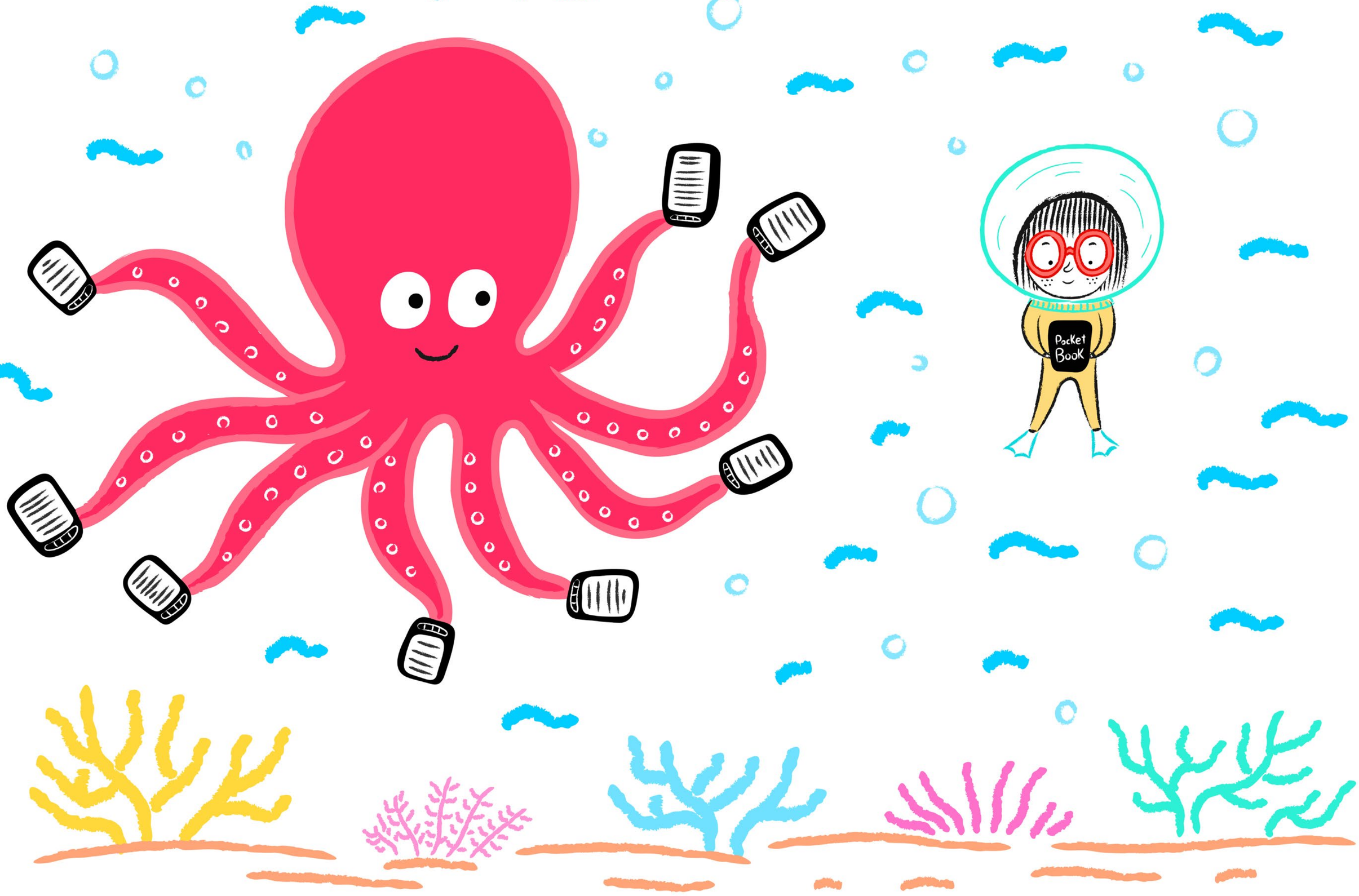

чудовим ароматом, поки не побачили у височині помаранчеву крапку. Це була планета.

— Спіді, що ще роблять герої книг у безвихідних ситуаціях? Ну, якщо попросити про допомогу зовсім нема кого?

— Напевно, чекають дива, — розгублено припустив Спіді, і сів на лавандове поле.

— Спіді, дивись! — раптом вигукнула Ріді, вказуючи в небо.

— Що це?!

— Це… чудо … — мрійливо сказала Ріді.

По небу пливла величезна повітряна куля, така невимовно яскрава і красива, що від неї неможливо було відвести очі. Куля летіла й наближалася, ставала все більшою, а від цього, все більш прекрасною… Раптом куля вигукнула:

— Що ви робите на моєму полі!?

Голос був таким гучним, що друзям справді здалося, немов до них звертається сама куля.

— Ми… ми тут міркуємо, — розгубилася Ріді.

— Міркуєте про те, щоб нарвати моєї лаванди?! — знову крикнула куля.

— Ні, нам не потрібна лаванда, ба більше зірвана. Ми думаємо, як потрапити на Помаранчеву Планету! — ображено відгукнулася Ріді.

Куля знизилася й наблизилася майже впритул до друзів, які, задерши голови, здивовано розглядали її строкатий орнамент. З кошика повітряної кулі визирнув пухкий Ведмедик.

— Це ще навіщо? — запитав він.

Нарешті Ріді і Спіді помітили свого співрозмовника.

— На Помаранчевій Планеті ховається наша улюблена крилата книжка. Остання неспійманá і найважливіша. Без неї нам не врятувати ні бібліотеку, ні дітей.

— Допоможи нам піднятися на неї, — здогадався попросити Спіді.

— Я не люблю читати, та й мені ще потрібно встигнути облетіти і перевірити все поле — сказав Ведмедик, і вже зібрався летіти далі.

— Стривай, але без тебе ми не впораємося. Не лишай нас! Ти ж… наше диво, — з надією вимовила Ріді.

— З Помаранчевої Планети ти зможеш побачити все поле, і тобі не доведеться облітати його! — додав Спіді.

— А, якщо ти не любиш читати, можливо, ти просто ще не знайшов свою улюблену книжку? — припустила Ріді, — Давай, ми почитаємо тобі нашу улюблену історію, і, якщо вона тобі сподобається, ти допоможеш нам!

— Хмммм… згоден, — сказав Ведмедик, вистрибуючи з кошика, і тримаючи кулю на мотузці.

Ріді увімкнула чарівну кишенькову бібліотеку та знайшла одну з улюблених книжок. Вона була про хлопчика-принца, який подорожував різними планетами.

Ріді читала, але Ведмедик був байдужий, він дивився на всі боки і дівчинка навіть не була впевнена, чи слухає він її.

Ріді почала читати про те як принц розмовляє з трояндою. І тут Ведмедик уважно подивився на неї.

— Я б також хотів вміти розмовляти з моїми лавандовими кущами. Я доглядаю їх щодня, і так хотів би перекинутися з ними хоч одним слівцем.

— Як ти гадаєш, що б вони сказали тобі?

— Напевно, що вони вдячні мені за те, що я доглядаю їх. А ще охороняю, літаючи на цій кулі.

— Книжки саме для того й потрібні, щоб навчити нас фантазувати та у своїх фантазіях розмовляти з тими, хто не може відповісти нам наяву, — сказала Ріді.

Ведмедик ліг поміж своїх кущів і, мрійливо дивлячись у небо, дослухав історію. Коли голос Ріді стих, він ще хвилину лежав мовчки. Усі боялися порушити тишу.

— Ну, що ж, я допоможу вам потрапити на Помаранчеву Планету. Мені сподобалася ваша книжка.

Тільки полетіти може лише один з вас. Нас трьох моя куля не підійме так високо.

Друзі перезирнулися, і Ріді спритно заскочила в кошик. Ведмедик скинув Спіді величезний моток мотузки, на якій була прив'язана повітряна куля. Тримай її міцно та розкручуй, поки ми не зрівняємося з Помаранчевою Планетою.

Куля піднімалася все вище... Помаранчева Планета наближалася і нагадувала підкинутий у небо апельсин. А внизу, скільки бачило око, розкинулося пурпурове лавандове поле.

Нарешті куля зрівнялася з планетою і завмерла. Це Спіді перестав розкручувати мотузку. Ріді роздивилася планету зблизька. Вона й зараз нагадувала апельсин — така ж яскрава, з гладкою поверхнею та дрібними пухирцями. Ріді так Ведмедик перестрибнули з кошика повітряної кулі на Помаранчеву Планету.

— А ось і вона, — вигукнула Ріді й підбігла до книжки, яка вже хотіла відскочити в бік, але не встигла, опинившись в обіймах господині.

Ріді приголубила перелякану книжку і та заспокоїлася, переставши тремтіти крилами-сторінками. Ріді дістала чарівну бібліотеку і остання із загублених книжок повернулася додому.

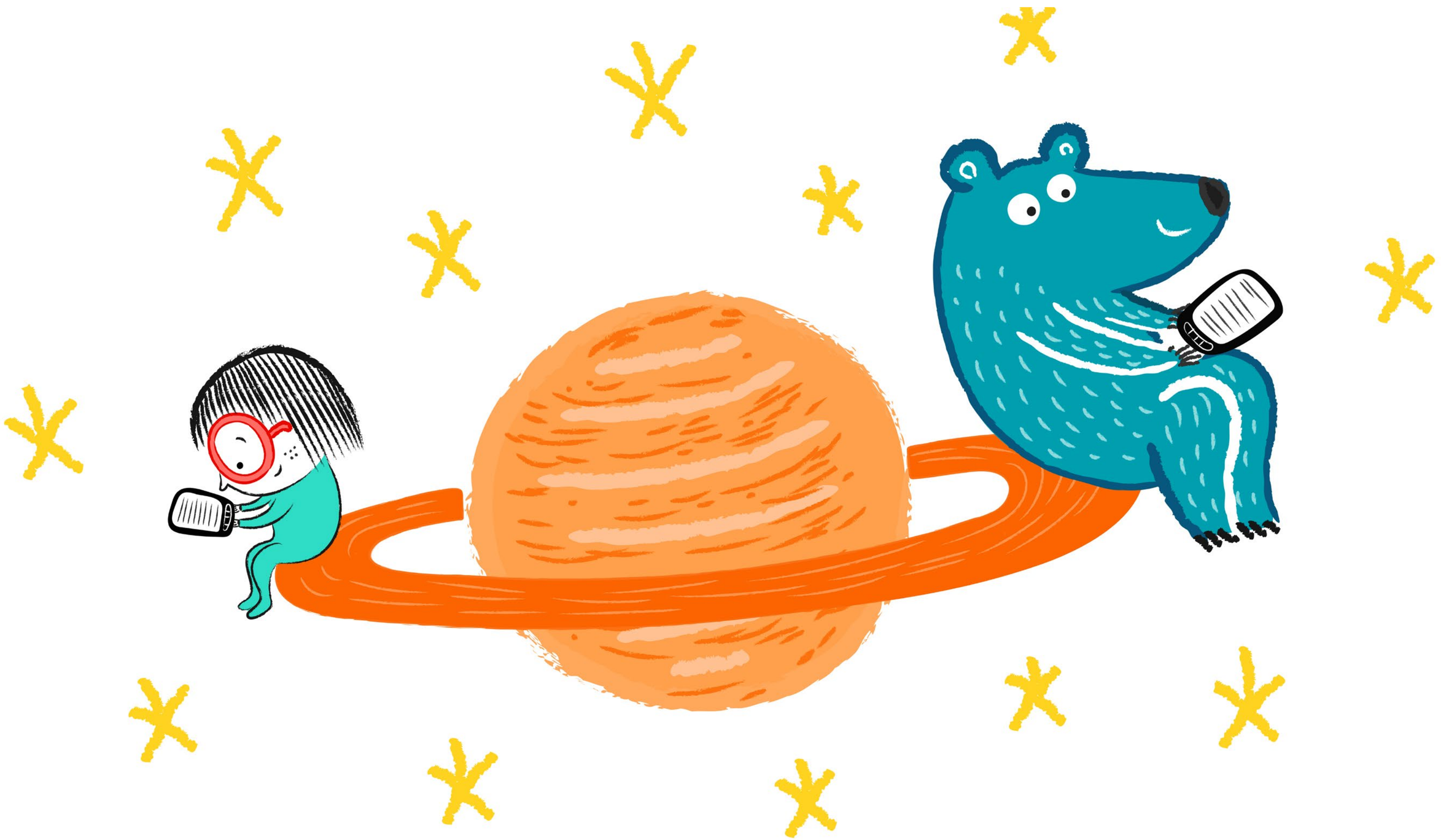

Вже зовсім скоро Ріді і Спіді обіймали Ведмедика на прощання.

— Ведмедику, ходімо з нами! Дітям дуже сподобається твоя повітряна куля.

— Я не залишу свої лавандові кущі. Я люблю їх, і хто ж буде охороняти їх без мене. Але я прилітатиму до вас іноді, щоб послухати як читає Ріді, — сказав Ведмедик мрійливо і, закинувши мотузку до кошика, злетів у височінь.

Галявина білих кроликів

Рано вранці крихітка Ріді та лінивець Спіді увійшли до свого маленького містечка.

— Діти так зрадіють, коли дізнаються, що ми спій-мали всі книжки!

Але в місті було підозріло тихо і безлюдно. Ріді та Спіді обійшли всі місця, де зазвичай гралися діти. Скрізь було порожньо.

— Ми не були лише на галявині злої чаклунки! Не-вже всі діти там? — вигукнула Ріді,

Підходячи до галявини, Ріді та Спіді почули, що голос чаклунки звучить особливо гучно, а її історія особливо моторошна. Та, що найгірше, друзі поміч-чали всюди маленьких переляканих білих кроликів. Вони тулилися одне до одного під кущами. Їх круг-ленькі хвостики і довгі вушка тремтіли від страху. Ріді спробувала підійти до них, але вони кидалися врозтіч.

— Ріді, що за жахлива історія, ти чуєш? — раптом не витримав Спіді. — Як лячно!

— Ні, Спіді, не слухай її. Вона перетворить на кро-лика і тебе. — Ріді дістала з кишені чарівну бібліо-теку і включила її. — Слухай краще мене!

Продовжуючи йти до галявини, Ріді відкрила свою улюблену книгу та стала читати так голосно, як тіль-ки могла.

І ось, нарешті, друзі підійшли до галявини. Голос чаклунки звучав оглушливо голосно! На галявині сиділо п'ятеро останніх діточок, які ще не перетворилися на кроликів. Але вони вже були зачаровані страшною розповіддю чаклунки – вони завмерли, і не зводили очей з Нойз, повторюючи за нею.

Ріді також чула жахливу історію чаклунки і відчула, що її опановує страх. Вона ніби почала забувати, навіщо вона тут, на цій галявині, і що повинна зробити.

— Ріді, допоможи, — раптом голос Спіді пробудив її. Але, озирнувшись, вона побачила лише маленького кролика на місці, де щойно стояв друг.

Ріді міцніше стиснула в руках магічну бібліотеку, і ще голосніше читала свою улюблену добру і цікаву книжку.

Що голосніше читала Ріді, тим слабше було чути чаклунку. На голос дівчинки з кущів почали виходити кролики. Сотні милих білих пухнастиків сходилися до ніг Ріді. Вони

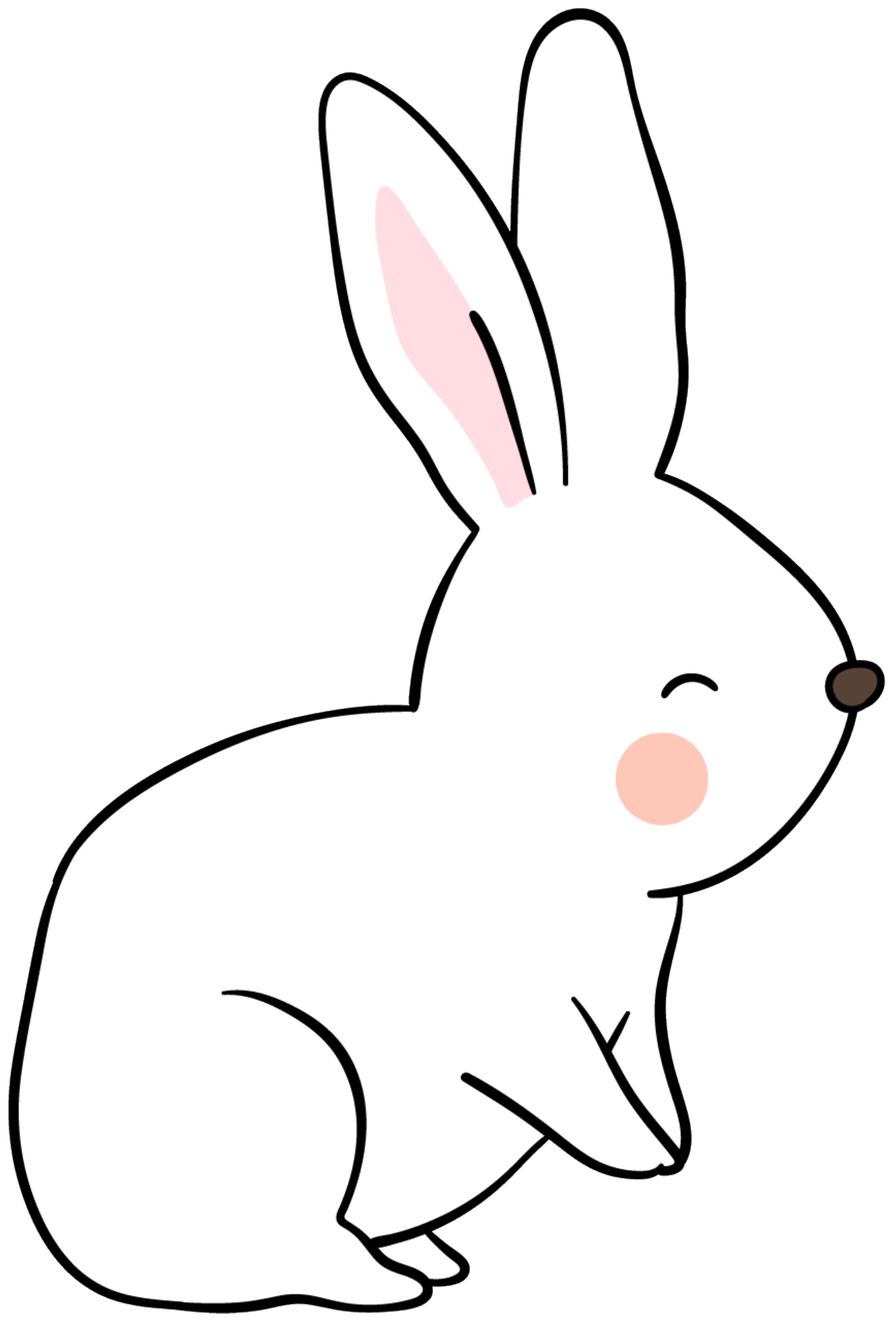

ни! — крикнула Нойз.

Вона підбігла до Ріді, розкидаючи ногами бідних кроликів.

— Негайно віддай це мені, — Нойз схопила чарівну бібліотеку і щосили потягнула на себе.

Ріді так силилася утримати бібліотеку, так перебирала пальцями, що випадково натиснула кнопку, саме ту, якою ловила книжки. Раптом чаклунка завмерла, а ще за мить злетіла в повітря. Її плечі і руки, вдягнені в

досі були налякані та боязко озиралися. Але з цікавістю слухали голос Ріді.

Тим часом, діти, які слухали Нойз, теж повернулися на голос Ріді. Вона продовжувала читати, і обличчя дітей відтавали, вони починали посміхатися.

— Ти, мерзенний книжковий хробак, замовк-

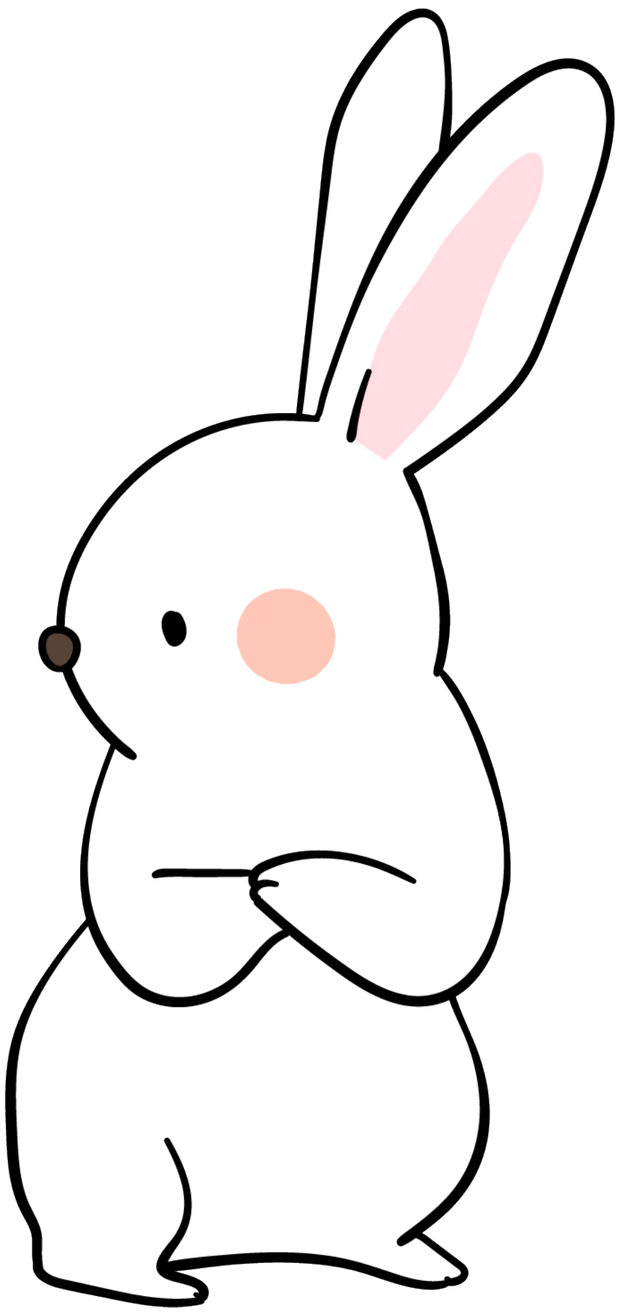

чорну шаль, перетворилися на пташині крила, а потім на книжкові сторінки. І Нойз зникла в кишеньковій бібліотеці.

Приголомшена Ріді відкрила бібліотеку, і помітила, що серед інших її книжок з'явилася ще одна, нова — "Казка про чаклунку Нойз, яка ненавиділа книжки". Ріді ніколи раніше її не бачила й не читала, але вона добре знала, що за історія там описана.

— Навіть зла чаклунка може стати гарною книжкою, — подумала Ріді.

У мить, коли чаклунка перетворилася на книжку, усі кролики знову стали дітьми. Вони здивовано розглядали один одного, виходячи з кущів. Серед них був і Спіді, який абсолютно нічого не пам'ятав з тих пір, як злякався історії Нойз.

Діти були раді бачити Ріді, а ще більше зраділи новині, що всі книжки повернулися до міста. Вони вирушили до бібліотеки, щоб поділитися останніми новинами та почитати один одному вголос.

Спіймані книжки відтепер жили в магічній або, краще сказати, електронній бібліотеці. А їх місце на полицях зайняли три тисячі нових книг, які приносили люди звідусюди, коли дізнавалися, як сміливі Ріді та Спіді врятували дітей від чаклунки.

А раз на тиждень до них прилітав особливий гість на казково прекрасній повітряній кулі, щоб послухати свою улюблену книжку, де хлопчик розмовляє із трояндою.

LOVE e-reading with PocketBook